

Arrest

nr. 128 018 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 17 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, , die loco advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan NEDERLAND toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 28.02.2014 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 04.10.2008 asiel vroeg in Nederland, op 16.04.2012 in Zweden en op 11.09.2012 in Noorwegen.

In een antwoord op een verzoek voor informatie deelden de Nederlandse instanties mee dat een op 05.11.1998 in Nederland ingediende asielaanvraag op 24.01.2002 werd afgewezen. Ook op 04.10.2008 en 06.04.2013 ingediende asielaanvragen werden op respectievelijk 06.11.2008 en 03.07.2013 afgewezen.

De betrokkene werd gehoord op 06.03.2014 en verklaarde dat hij in november 1998 vanuit Afghanistan via Pakistan, de Verenigde Arabische Emiraten en Qatar naar Nederland reisde. De betrokkene bevestigde dat hij driemaal asiel vroeg in Nederland en dat deze aanvragen werden afgewezen. Hij voegde toe dat hij ook asiel vroeg in Zweden en Noorwegen. Na een verblijf van vijf maanden in Zweden ging de betrokkene naar Noorwegen, vanwaar hij na een vijftal maanden terugkeerde naar Nederland. Op 27.02.2014 kwam de betrokkene vanuit Nederland naar België.

Op 07.03.2014 werd een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties die op 13.03.2014 instemden met ons verzoek op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij eerder asiel vroeg in Nederland, Zweden en Noorwegen en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen.

De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat eerder in Nederland, Zweden en Noorwegen ingediende asielaanvragen werden afgewezen en omdat hij vreest dat de Nederlandse instanties hem naar Afghanistan zullen verwijderen. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat Nederland volgens hem de mensenrechten niet respecteert. Hij vermeldde ook dat hij vanaf 2005 geen opvang meer kreeg.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat Nederland volgens hem de mensenrechten niet respecteert. Verder stelde hij dat hij vreest dat de Nederlandse instanties hem naar Afghanistan zullen verwijderen en sinds 2005 geen opvang meer kreeg.

Betreffende het afwijzen van zijn in Nederland ingediende asielaanvragen en geuite vrees voor verwijdering naar Afghanistan benadrukken we dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen inbreuk impliceren op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Nederlandse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Nederland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Nederland ingediende asielaanvragen niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Betreffende de bewering van de betrokkene dat sinds 2005 geen opvang meer kreeg merken we op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor vermeldde dat hij tot zijn vertrek naar België op 27.02.2014 in een opvangcentrum in Den Helder verbleef. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk opvang werd geboden. De Nederlandse instanties erkenden op 13.03.2014 hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en stemden in met zijn terugname op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht in Nederland, indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen.

De betrokkene verklaarde, geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 06.03.2014 melding van enkele gezondheidsproblemen. We merken echter op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Nederlandse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Nederlandse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van “de soevereiniteitsclausule zoals die is voorzien in de Verordening EG 343/2003. (artikel 3.2.), Schending artikel 3 junctio en artikel 13 EVRM (het beginsel

volgens hetwelk de overheid gehouden is rekening te houden met elk element van de zaak), Schending van artikel 3 en 8 EVRM”.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Gelet de Verordening EG 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Conform artikel 5 van dezelfde verordening wordt de volgorde bepaald van de criteria dewelke moeten getoetst worden ten einde na te kunnen gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van de verzoeker, dewelke onderdaan is van een derde land.

Daarnaast bevat die verordening 2 mogelijkheden om van de normale criteria, zoals bepaald in artikel 5, af te wijken, nl. de soevereiniteitsclausule en de humanitaire clausule.

Krachtens de soevereiniteitsclausule van artikel 3.2. kan een lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de normale criteria van de verordening niet verplicht. In dat geval wordt hij de verantwoordelijke lidstaat. Deze clausule moet worden toegepast, indien de overdracht van een asielzoeker aan de lidstaat normaal verantwoordelijk, volgens de overdragende lidstaat in strijd is met zijn interpretatie van het non - refoulement-verbod, omdat normaal de verantwoordelijke lidstaat een meer beperkte interpretatie daarvan volgt;

De tegenpartij stelt in haar beslissing dd 17 maart 2014 dat het uiten van de voorkeur voor een bepaalde lidstaat geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het ontgaat de tegenpartij blijkbaar dat verzoeker in januari van 2014 nog een negatieve beslissing ontving en er aan hem geeneens het voordeel van de subsidiaire bescherming werd toegekend. Hieruit volgt ontegensprekelijk dat er door de staat Nederland geen bescherming wordt geboden aan verzoeker.

Tevens kan hieruit worden afgeleid dat het administratief dossier van verzoeker hieromtrent onvoldoende werd onderzocht door de tegenpartij. Dit betreft een schending van artikel 3 junctio en artikel 13 van het EVRM dewelke het beginsel inhoudt dat de overheid gehouden is om rekening te houden met elk element van de zaak.

Verzoeker heeft ten aanzien van de verwerende partij hieromtrent verklaard dat Nederland de mensenrechten niet respecteert. Hierop wordt door de verwerende partij onvoldoende gerepliceerd.

Gelet het administratief dossier van verzoeker, waaruit blijkt dat Nederland geen bescherming biedt aan verzoeker. Dit blijkt ook nog uit de laatste asielaanvraag die dateert van 06 april 2013, dewelke werd afgesloten door een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag (Nederland) op datum van 15 januari 2014. (stuk 3).

Tevens dient te worden benadrukt dat in deze uitspraak zelf melding wordt gemaakt van een inreisverbod naar Nederland van 10 jaar. Deze vaststelling staat volledig haaks op het aanvaarden van verzoeker zijn dossier door Nederland ter behandeling van zijn asielaanvraag. Hierbij stelt men zich terecht de vraag, hoe een eventuele bescherming kan geboden worden aan verzoeker, terwijl hem eerder een inreisverbod van 10 jaar werd opgelegd.

De rechtbank van Den Haag, heeft zich hier enkel gebuigd [sic] over het al dan niet bestaan van nieuwe elementen dewelke het voorwerp zouden kunnen uitmaken van bescherming door het Nederlandse Rijk ten aanzien van verzoeker.

Hierbij wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de zeer precare situatie die momenteel heerst in Afghanistan, zo ook onder meer in Kabul.

De toestand in 2013 is dramatisch verslechterd. UNHCR heeft nieuwe richtlijnen uitgevaardigd op 6 augustus 2013 die bevestigen dat de situatie in Afghanistan verslechterd is.

“The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. The Center for Strategic and International Studies has noted that, “There are few prospects of anything approaching local security in much of Afghanistan until long after 2014 – barring some ‘peace’ arrangement that gives insurgents de facto control over high threat areas.” In September 2012 the UN Secretary-General remarked that, Improvements in the security situation have been registered against the record high incident levels of 2011. These gains have not, however, generated public perceptions of greater security and do not reflect improvements to the institutional structures required for longer-term stability. Little has changed in the underlying dynamics to mitigate a deep-seated cycle of conflict.” In June 2013, the Secretary-General’s Special Representative for Afghanistan, Ján Kubiš, noted that the security situation for civilians had deteriorated since the start of 2013.” (UNHCR, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”, 6 augustus 2013, p. 25)

In dezelfde richtlijnen wordt uitgewerkt dat voor bepaalde doelgroepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan. Dit zijn onder andere de mensen die gelieerd worden aan internationale organisaties en de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn.

"AGEs are reported to target civilians who are employees of international or Afghan humanitarian organizations, including Afghan nationals working for UN organizations; employees of international development agencies; 203 employees of national and international non-governmental organizations (NGOs); Individuals with these profiles have been killed, abducted, and intimidated; family members of such individuals, including children, have also been targeted. Women's human rights defenders are reportedly increasingly facing threats, intimidation and attacks, especially in areas undergoing security transition or under the control of the Taliban. In areas where the security transition has already been completed, women's organizations have reportedly come under pressure to close down their activities" (UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 6 augustus 2013, p. 35)

"AGEs are reported to kill civilians deliberately to punish them for supporting the government, with the killings intended to serve as a warning to others. AGEs are also reported to use "night letters" (shab nameha), threatening text messages and local radio broadcasts to warn civilians against supporting the Government. In a traditional form of war mobilization known as lashkar, every household is expected to contribute a man of fighting age. In areas where AGEs exercise effective control, as well as in IDP settlements in Afghanistan, they are reported to use threats and intimidation to enforce this mechanism to recruit fighters for the insurgency. People who resist recruitment are reportedly at risk of being accused of being a government spy and being killed or punished. ALP commanders have also been reported to forcibly recruit local community members, including both adult men and children, into ALP forces" (UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 6 augustus 2013, p. 40)

De verslechtering van de toestand voor burgers wordt ook bevestigd door andere bronnen. Er wordt bevestigd dat het aantal burgerslachtoffers toeneemt.

Nine Afghan civilians, including two children, were also reported to have died in the blast." (BBC, "Kabul blast: suicide bomber targets foreign convoy", 16 mei 2013, te consulteren op <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-22549355#>)

In casu wordt onvoldoende ingegaan op de veiligheidssituatie in het land van oorsprong. Tevens wordt voorbijgegaan aan het bieden van bescherming ten aanzien van verzoeker.

Uit deze informatie blijkt duidelijk dat het nog steeds niet veilig is in Afghanistan en dat het onmogelijk is voor verzoeker om terug te keren naar z'n land van herkomst.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

Er is dienvolgens onvoldoende garantie dat er door Nederland voldoende bescherming zal geboden worden ten aanzien van verzoeker. Aangezien de laatste beslissing zeer recent genomen werd en ook toen onder geen enkel voorwendsel rekening werd gehouden met het gevaar van zijn leven bij een eventuele terugkeer, zal dit naar alle waarschijnlijkheid nu, 2 maanden later, ook niet gebeuren.

Dit houdt een flagrante schending van de aanvoerde wetsbepalingen. Redenen waarvoor de Belgische staat verantwoordelijk dient te worden gesteld voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

De tegenpartij stelt in haar beslissing dd 17 maart 2014 dat de lidstaten wederzijds vertrouwen mogen hebben in elkaar op grond van het respecteren van de grondrechten en de mensenrechten, zoals die vermeld in de Conventie van Genève van 1951 en het EVRM."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling met de voeten heeft getreden. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.3. Verzoeker kan voorts niet dienstig verwijzen naar artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 . Immers, op 26 juni 2013 werd een nieuwe Verordening uitgevaardigd, met name Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. Deze Verordening, in werking getreden op 19 juli 2013, is luidens artikel 49 ervan van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend vanaf de eerste dag van de zesde maand na de inwerkingtreding ervan –zijnde 1 januari 2014–, (en vanaf die dag van toepassing op elk verzoek tot overname of terugname van verzoekers, ongeacht de datum waarop het verzoek is ingediend). In artikel 48 van de Verordening wordt bepaald dat Verordening (EG) nr. 343/2003 wordt ingetrokken. Verzoeker diende zijn asielverzoek in op 28 februari 2014 zodat de Verordening 604/2013 onverkort van toepassing is. Dit blijkt overigens ook uit de bestreden beslissing.

2.4. Verzoeker bekritiseert verder de motieven van de bestreden beslissing, stellende dat hij in januari 2014 nog een negatieve beslissing ontving en hem niet eens het voordeel van de subsidiaire bescherming werd toegekend, waaruit ontegensprekelijk volgt dat hem door de Nederlandse autoriteiten geen bescherming wordt verleend. Hieruit leidt hij ook af dat zijn dossier onvoldoende werd onderzocht, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Verzoeker lijkt met zijn argumentatie volstrekt voorbij te gaan aan het gestelde in de bestreden beslissing, met name dat het aan betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM, om vervolgens te oordelen:

“Zoals vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat Nederland volgens hem de mensenrechten niet respecteert. Verder stelde hij dat hij vreest dat de Nederlandse instanties hem naar Afghanistan zullen verwijderen en sinds 2005 geen opvang meer kreeg.

Betreffende het afwijzen van zijn in Nederland ingediende asielaanvragen en geuite vrees voor verwijdering naar Afghanistan benadrukken we dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen inbreuk impliceren op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Nederlandse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Nederland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er

volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Nederland ingediende asielaanvragen niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM)."

Met het louter opnieuw verwijzen naar het feit dat de Nederlandse asielinstanties verzoekers asielaanvraag hebben afgewezen, toont hij geenszins aan dat met die afwijzing geen rekening zou zijn gehouden. Integendeel, in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen inbreuk impliceren op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, gelet op de verdragsverplichtingen die aan Nederland, evenzeer als aan België, zijn opgelegd en de standaarden die daaruit voortvloeien. Verzoeker lijkt er luidens zijn argumentatie van uit te gaan dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming in alle gevallen moet worden gehonoreerd met een beslissing tot toekenning van een beschermingsstatuut, hetgeen uiteraard niet het geval is. Het komt hem, in het kader van de ontwikkeling van zijn middel, toe om aan te tonen dat, in weerwil van de voormelde verdragsrechtelijke verplichtingen, Nederland hem zal onderwerpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling door hem terug te sturen naar Afghanistan zonder dat zijn asielaanvraag terdege, dit wil zeggen in acht genomen alle internationale en nationale verplichtingen, zou zijn onderzocht. Dit is in casu niet het geval, temeer nu in de bestreden beslissing ook nog gewezen wordt op de Nederlandse beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Van deze beroepsmodaliteiten heeft verzoeker overigens in het verleden al gebruik gemaakt, getuige daarvan de feiten uiteenzetting in de uitspraak van de rechtbank van Den Haag inzake het beroep tegen het afwijzend besluit aangaande verzoekers asielaanvraag dat hij bij zijn verzoekschrift voegt. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tegen deze uitspraak beroep heeft aangetekend bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, beroepsmodaliteit die in de uitspraak wordt vermeld, laat staan dat hij zou aantonen dat een eventueel beroep niet zou voldoen aan de internationale normen terzake.

Verzoeker voert verder aan dat door de verwerende partij onvoldoende wordt gerepliceerd op zijn verklaring dat Nederland de mensenrechten niet respecteert. In het kader van het zogenaamde Dublininterview antwoordde verzoeker, op de vraag of hij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zijn verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, antwoordde hij, wat Nederland betreft: *"In Nederland heeft me gezegd dat ik nooit zal worden erkend als vluchteling, ook al verblijf ik er 50 jaren. In Nederland worden de mensenrechten niet gerespecteerd."* Op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen, antwoordde verzoeker dat hij een negatieve beslissing kreeg in Nederland, Zweden en Noorwegen, dat hij niet terug kan naar Afghanistan omdat zijn leven er in gevaar is en dat hij bang is dat hij vanuit Nederland zal worden gerespatieerd.

In de mate dat verzoeker doelt op de afwijzingen van zijn asielaanvragen, onder meer door de Nederlandse autoriteiten, wanneer hij stelt dat de mensenrechten er niet worden gerespecteerd, kan in eerste instantie worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd gesteld. Het afwijzen van een asielaanvraag houdt niet per definitie in dat een mensenrecht zou zijn geschonden. Bovendien, waar hij stelt dat de rechtbank in Den Haag in de meest recente uitspraak van 15 januari 2014 zich slechts heeft gebogen over het al dan niet bestaan van nieuwe elementen, maakt hij niet aannemelijk dat dit niet zou volstaan in het geval waarin een asielzoeker reeds eerder met een afwijzende beslissing werd geconfronteerd, in casu omdat hij werd uitgesloten op grond van artikel 1F van de Conventie van Genève. In zoverre verzoeker zou doelen op zijn bewering dat hij sinds 2005 geen opvang meer kreeg, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat hij tijdens zijn verhoor vermeldde dat hij tot aan zijn vertrek in België in een opvangcentrum in Den Helder verbleef, zodat hem wel degelijk opvang werd geboden. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of niet te rijmen vallen met de stukken van het dossier.

Verzoeker verwijst verder naar het inreisverbod dat hem werd opgelegd in Nederland en stelt zich de vraag hoe hem in die optiek eventueel bescherming kan worden geboden. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de Nederlandse asielautoriteiten met een brief van 13 maart 2014 het verzoek tot overdracht vanwege de verwerende partij hebben ingewilligd en, meer nog, dat verzoeker inmiddels ook daadwerkelijk werd overgedragen. Verzoeker kan derhalve niet volstaan met een loutere verwijzing naar

het inreisverbod teneinde aannemelijk te maken dat de Nederlandse autoriteiten niet zullen voldoen aan hun verdragsrechtelijke verplichtingen, en al evenmin dat op grond van dat verbod hij zal terechtkomen in een situatie die zich niet zou verdragen met artikel 3 van het EVRM, waarbij andermaal moet worden benadrukt dat het afwijzen van een asielaanvraag op zich geen schending van de voormelde bepaling aantoonst. Ter zake dient te worden gewezen op de reeds aangehaalde uitspraak van de rechtbank van Den Haag van 15 januari 2014. Uit deze uitspraak blijkt dat verzoeker werd uitgesloten van de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1F van de Conventie van Genève, omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij persoonlijk verantwoordelijk is voor misdrijven als bedoeld onder artikel 1F a) en b) van deze Conventie, hetgeen het verlenen van een verblijfsvergunning in de weg staat. Daarentegen maakt diezelfde uitspraak wel melding van een uitzettingsbeletsel in hoofde van verzoeker, dat uitzetting naar het land van herkomst, i.e. Afghanistan, in de weg staat. In die optiek kan dus worden aangenomen dat verzoeker niet gedwongen zal worden verwijderd naar Afghanistan.

Gelet op hetgeen voorafgaat kan verzoeker in het kader van de huidige procedure niet dienstig verwijzen naar de situatie in Afghanistan. De bestreden beslissing houdt immers in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Nederland, als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van zijn asielverzoek. Zoals reeds gesteld liggen er geen elementen voor, gezien het uitzettingsbeletsel waarvan sprake, dat verzoeker door de Nederlandse autoriteiten gedwongen zal worden gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

2.5. Samenvattend kan worden gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 3 van het EVRM omwille van zijn overdracht naar Nederland enerzijds, dan wel omwille van het feit dat die overdracht een onrechtstreekse schending van het non-refoulementbeginsel zou veroorzaken omwille van een gedwongen repatriëring, door de Nederlandse autoriteiten, naar Afghanistan anderzijds. Nu verzoeker niet kan worden bijgetreden in zijn argumentatie dat een overdracht naar Nederland hem blootstelt aan een schending van artikel 3 van het EVRM en dit voor hem van doorslaggevend belang was om de Belgische autoriteiten ertoe te brengen toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 17 (1) van de Verordening 604/2013, toont hij niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat een en ander is terug te brengen tot zijn persoonlijke wens om zijn asielaanvraag in België behandeld te zien, hetgeen geen grond kan zijn voor de toepassing van deze clausule nu het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. De verwerende partij heeft dan ook terecht besloten : *“Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.”*

Het middel kan in geen van zijn onderdelen worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS